

Fran Albrecht:

Spev eternistov.

Mi smo od včeraj in smo od jutri,
mi smo od danes in od vekomaj.
Mi smo prižgali src plamenice
in smo odkrili človeštvu nov raj.

Prisluškovali smo daljnim skrivnostim,
tem, ki šepečejo si jih obzorja,
in prepevaje svoje najtišje radosti
smo potopili v najgloblja se morja.

Mi, prebujenci nesmrtni, nadvladali v dušah
smo tesno prostornost, dušeci čas,
vsa razmeknili obzorja in se nasmehnil
Smrti smo v njen materinski obraz.

Smrt: prebujenje v novo življenje ...
Mi se povračamo večno nazaj. *personalnem*
Bratje, verujte, ne danes, ne jutri —
vekomaj vstvarja svobod se nam raj.

Našim dušam rastejo krila,
naša telesa, lahnà in svetlà,
naše oči, proroško razžgane,
so zastrmele se preko sveta.

Mi smo raztrgali trhle ograje
in smo razsuli oboke neba,
ko v dušah pozval nas je klic šepetaje:
vreči se v solnčno osrčje sveta!

Bratje, en smisel je duši: leteti!
En ukaz našim srcem je dan:
kot baklja, v noči prižgana, goreti
v novo svobodo in v novi dan!